

Sygn. akt V KO 60/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

w sprawie **Z. P.**,

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,

w dniu 16 grudnia 2014 r.,

wystąpienia Sądu Rejonowego w G.,

z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt II K [...],

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi  
równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.**

### UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w G. wpłynął akt oskarżenia między innymi przeciwko Z. P., oskarżonemu o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w G. wystąpił, w trybie art. 37 k.p.k., do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w B. – z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że w dniu 29 września 2014 roku rozpoczęto wykonywanie środka zabezpieczającego wobec

Z. P. w F., co wyklucza możliwość samodzielnego dojazdu oskarżonego do siedziby właściwego sądu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w G. zasługuje na uwzględnienie.

Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, przez dobro wymiaru sprawiedliwości, które uzasadnia przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, w trybie określonym w art. 37 k.p.k., należy rozumieć także potrzebę doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który okazuje się być mało realny, z uwagi na stan zdrowia oskarżonego, bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu (*zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 stycznia 2014 r., IV KO 111/13, Lex nr 1425023; z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, Lex nr 860626*).

W sprawie niniejszej sytuacja taka bez wątpienia zaistniała. Z opinii powołanych przez Sąd biegłych wynika wyraźnie, że w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Z. P. nie miał zniesionej ani znacznie ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem, a zatem może brać udział w czynnościach procesowych korzystając z pomocy obrońcy (*k. 258–261*). Jednocześnie postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K [X.], Sąd Rejonowy w G. umorzył postępowanie karne wobec Z. P. i orzekł środek zabezpieczający w postaci umieszczenia go w zakładzie psychiatrycznym w warunkach oddziału zamkniętego, a postanowieniem z dnia 24 września 2014 r. jako miejsce wykonywania tego środka wskazał Samodzielny Publiczny Specjalistyczny [...] ZOZ w F., który jest oddalony o ponad 400 km od siedziby sądu właściwego miejscowo do rozpoznania niniejszej sprawy. To zaś sprawia, że przeniesienie sprawy bliżej miejsca pobytu oskarżonego możliwość jego osądzenia zdecydowanie urealni.

Dlatego też Sąd Najwyższy podzielił sugestie zawarte we wniosku Sądu Rejonowego w G. i przekazał tę sprawę Sądowi Rejonowemu w B. odległym o około 10 km od miejsca pobytu oskarżonego. Sąd Najwyższy dostrzega jednocześnie, że powyższe z pewnością oznacza utrudnienie dla występujących w niniejszej sprawie świadków zamieszkałych z dala od siedziby Sądu Rejonowego

w B., aczkolwiek nie jest w tym przypadku wykluczone – jak trafnie wskazuje Sąd Rejonowy we wniosku – skorzystanie z instytucji przewidzianej w art. 396 § 2 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[aw]